הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר עבודה

יד איתן על משנה תורה, הלכות פסולי המוקדשין

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות פסולי המוקדשין

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-פסולי-המוקדשין/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611161422 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה לד 4
הלכה לו 4
פרק ב 4
הלכה טז 4
פרק ד 4
הלכה א 4
הלכה ג 4
פרק ה 4
הלכה ח 4
פרק ו 5
הלכה יט 5
פרק יא 5
הלכה יד 5
הלכה כ 5
פרק טו 5
הלכה א 5
הלכה ג 5
פרק טז 6
הלכה ז 6
פרק יז 6
הלכה ג 6
פרק יח 6
הלכה יב 6
הלכה טז 6
הלכה כד 6
פרק יט 7
הלכה ד 7
הלכה ה 7

פרק א

הלכה לד

בלח"מ: ע"כ יש לתמוה על רבינו ז"ל שכתב לקמן בפי"ג קמץ את המנחה כו' ואיך כתב כאן דהיכא דנשאר פחות מכזית אם זרק לא הורצה. וכ"ה בברכת הזבח בזבחים (דף ק"ד):

הלכה לו

וכל דה"ק א"מ טומאה כלל. עיין בכ"מ מה שהקשה מפ' כ"צ. ובעל צ"ד בזבחים חיזק הקושיא ודחה דברי הלח"מ ע"ש. ואישתמיט לכלהו מ"ש רבינו בפירוש המשנה פ' כ"צ ובסוף עדיות דכל הני משניות דתני בהו טומאה בדם נשנו קודם עדות יוסי ע"ש. ועיין בס' פאר הלכה וכ"מ בפירושו ספ"ח דזבחים ע"ש. ועיין בס' בה"ז ועיין בצ"ק פ"ד דזבחים:

במל"מ וכל דם הקדשים כו'. עיין בפ"י מהלכות ט"א ובס' בה"ז. והקדימו הלח"מ:

פרק ב

הלכה טז

בכ"מ: וכתב הר"י קורקוס ז"ל כו' ודבריו אלו צל"ע. עיין בה"ז:

פרק ד

הלכה א

בכ"מ: ומ"ש וכיצד הן מתות וכו'. פ"ק דע"ז. קידושין (דף נ"ה) והעתיקו רבינו לקמן בפרק ו':

הלכה ג

בלח"מ: כך נראה להגיה לשון רבינו ז"ל כמו שהגיהו הרב כ"מ. אבל מ"מ מה שהביא פירש"י ז"ל על רבינו ז"ל אינו נאות כו', ועיין בה"ז:

פרק ה

הלכה ח

מותר לחמי תודה כו' ירקב. כתב הכ"מ שהוא נלמד מדין מותר לחמיו של נזיר דאיתא בירושלמי. וראיתי להרב ברכת הזבח בפ"ב דמנחות שכתב דאישתמיטתיה להכ"מ סוגיא מפורשת שם (דף ק"ח). אבל זה דבר שאין הדעת סובלת לומר כן שהרי בתחילת

הלכה זו הראה מקום לאותה סוגיא ואיך יהא נשמט ממנו בתוך כ"ד. אבל הכ"מ הוא דקשיא ליה קושיית הלח"מ דנראה דרבה התם חולק על ר' אושעיה וכו' וע"כ הוצרך ללמוד מהירושלמי דלחמי נזיר דמזה י"ל דר"א מודה לרבה. גם מ"ש רבינו דמותר עשירית האיפה ירקב איתא בירושלמי דעירובין פ"ו דר' יוחנן אמר יוליכם לים המלח ורא"א יפלו לנדבה:

פרק ו

הלכה יט

נתערבו אחר שנשחטו בפסולי המוקדשין או בחולין שנשחטו בעזרה תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה. כתב הכ"מ שהוא נלמד מדאיפלגו באיברים שנתערבו באיברי בעלי מומין כו' ופסק כרבנן. וא"צ לזה שהרי דברי רבינו דכאן הם תוספתא ערוכה בפ"ח דזבחים:

פרק יא

הלכה יד

גבלה במים כשרה לא נאמר חרבה אלא משמן. הכ"מ לא הראה מקורו והוא פלוגתא דר' אילעי ור"י בר אבדימי ופסק כר"י בר אבדימי. ונראה דטעמו משום דהוא מארי דגמרא טפי מר' אילעי. אבל מ"ש בס' ברכת הזבח א"מ כמ"ש בפי"ג דמעה"ק ע"ש:

הלכה כ

בכ"מ: ומ"ש ואם הקטיר הורצה תוספתא בפ"ד דמנחות. ועיין פסחים (ריש דף ע"ח):

פרק טו

הלכה א

במל"מ: ומ"מ נ"ל דכי היכי דאינו פוסל ה"נ עולה לבעלים ומי שיעיין היטב במ"ש תוס' רפ"ק דזבחים ד"ה כל הזבחים יראה כמ"ש. וכ"מ בתוס' (דף ז' ע"א):

הלכה ג

ובמנחת חוטא הוא אומר מנחה היא. צ"ל חטאת היא:

פרק טז

הלכה ז

במל"מ: וא"כ איך כתב רבינו בשעת קמיצת הקומץ וליקוט הלבונה וכו'. עיין בס' בה"ז:

פרק יז

הלכה ג

במל"מ: הרי דלר"ש בהולכה שא"א לבטלה חשיב עבודה וה"ה לטבילת אצבע וצ"ע. עיין מ"ש הצ"ק:

פרק יח

הלכה יב

אדם טהור שאכל כזית מקדשים שנטמאו לוקה. אחד קדשים שנטמאו לפני כפרה או לאחר כפרה. הכ"מ לא הראה מקור לזה. והוא ברייתא במנחות (דף כ"ה) ובת"כ פ' צו סוף פרק י"ג והטעם מפני שהציץ מרצה ומש"ה חשיב נותר לטהורים משא"כ בשאר פסולין דקודם זריקה:

הלכה טז

בכ"מ: ומייתי לה בפ' כל הפסולין (זבחים דף ל"ה:). ליתא שם אבל מבואר כן בסוגיא דס"פ ב"ש (זבחים דף מ"ו:):

הלכה כד

הלבונה והקטורת והעצים אין חייבין עליהן כרת לא משום פגול ולא משום נותר ולא משום טומאת הגוף. עיין בכ"מ שתמה דמשמע דמשום טומאת עצמן חייבין עליהן ובגמרא איפלגו אמוראי בזה ורבא אמר מסתברא כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מ"ט כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא אי אכל קרינן ביה וטומאתו עליו ונכרתה פירוש ולכך לרבנן דמחייבי היינו אף בכרת ולר"ש דפוטר הוא אף מלאו דכיון דלא קרינן ביה וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינן ביה אשר יגע בכל טמא לא יאכל. והשתא ה"ל לרבינו למפסק כרבא דבתרא הוא וע"ש שנדחק ליישב. ול"נ די"ל דרבי דקאמר הכי אזיל לטעמיה דכה"ג אמר בפ' כ"צ (דף ע"ט) כל היכא דקרינן ביה אשר יגע בכל טמא לא יאכל קרינן ביה טהור יאכל ולא טמא טומאת הגוף וכו' אבל ר"ח ור"י פליגי עליה דרבא התם ולית להו היקשא דאיתקיש איסור דטומאת גוף לטומאת כו' לומר דליכא טוה"ג בלא טומאת בשר אלא ס"ל דאיכא איסור דטוה"ג אף היכא דליכא איסור דטומאת בשר

ולדידהו ה"נ ס"ל כמ"ד דרבנן לא מחייבי רק בטומאת בשר ולא בטומאת גוף. וא"כ רבינו כאן אזיל לטעמיה דלא פסק כרבא דהתם בהלכות קרבן פסח ומש"ה לא פסק נמי כאן כוותיה דלא תליא זה בזה כנ"ל. ועיין בס' נחלת עזריאל פ"ב דחולין:

פרק יט

הלכה ד

במל"מ: לא מצאתי דין היסח הדעת ברבינו. מה שרמז שמוכח ממ"ש כאן דבעי עבור צורה ש"מ דפסול טומאה הוא השיג עליו הצל"ח בפסחים דגבי נאבד ולא ידע אדם ממנו ל"ש היסח הדעת אא"כ שיודע ואסח דעתיה מיניה. וסברא זו כתבו ג"כ התוס' ברפ"ג דחגיגה. וסיים שם הצל"ח בצריך תלמוד שהשמיט רבינו דין היסח הדעת. ואני אומר דיש ללמוד כן ממ"ש בפ"ב מהלכות בית הבחירה דפסולי חטאת העוף טעונין עבור צורה ודוק:

הלכה ה

אע"פ שהשלמים אסורים באכילה מתחילת ליל ג' אין שורפין אותן אלא ביום בין בזמנו בין שלא בזמנו. הכ"מ הראה מקום לפרק איזהו מקומן ולריש פסחים אבל שם לא נזכר מ"ש רבינו בין בזמנו בין שלא בזמנו אלא הוא מבואר בפרק הערל (יבמות דף ע"ב):